

“נקודה טובה” לפרשת השבוע - רעיון מן הפרשה, במבט עכשווי

גליון “וירא” (גליון 4 שנת תשע”ה, טז’ חשוון תשע”ה, 8/נובמבר/2014)

ב”ה

“נקודה טובה” לפרשת “וירא” - מורשת קרב

במלחמת לבנון השניה, במהלך קרב קשה מאד בעיירה בבית ג'בייל, קפץ רס"ן רועי קליין (סגן מפקד גדוד 51 בחטיבת גולני) על רימון יד כדי להציל את חייליו **כשצעקת “שמע ישראל”** בפיו. רועי הי"ד נהרג, אך במעשה זה הוא הציל את חייליו.

קדם לו במעשה דומה, נתן אלבו - עולה החדש ממרוקו, שקפץ בשנת 1954 על רימון שהופעל בשעת פירוק רימונים, כדי להציל את חיילי הסובבים אותו.

בזמנו נהגו בסיום פעילות מבצעית לאחסן את רימוני היד, ללא מנגנון ההפעלה, כדי לשפר את בטיחותם. וכך, במהלך פירוק מנגנוני ההפעלה מן הרימונים, הופעל אחד הרימונים. נתן אלבו שזיהה זאת, יצא מן האוהל ובידו הרימון שהופעל כשהוא יודע שיש לו רק ארבע שניות עד הפיצוץ. הוא לא מצא איזור פנוי והחליט לקפוץ על הרימון ולהציל את חייליו.

וכך כתב עליו נתן אלתרמן ב"טור השביעי":

הַרְמוֹן לְאַחוֹר לֹא הִשְׁלַכְתָּ

כִּי הָיָה אִישׁ בְּאֵהָל רְבוּץ.

הַרְמוֹן לְפָנַי לֹא הִטַּחְתָּ,

כִּי נִרְאוּ אַנְשִׁים בְּחוּץ.

פֶּה פָּעַרְתָּ, עֵינַיִם פָּקַחְתָּ

וּבִידָךְ כָּלִיוֹן חָרוּץ (הרימון שעומד להתפוצץ)...

מעשי גבורה אלה וכן מעשי גבורה נוספים של מאות לוחמים אחרים, שנעשו במשך עשרות שנות תקומתה וקיומה של המדינה, מהווים עבורנו סיפורי **“מורשת קרב”** (מור"ק... בלשון הצה"לית המקוצרת), עליהם גדלים ומתחנכים דורות של לוחמים.

דורות שלצערנו נאלצים ליישם בבוא תורם את המורשת הזאת הלכה למעשה בשדות הקרב והופכים גם הם להיות מופת וסמל, לדורות שאחריהם...

מה כוחם של סיפורי מורשת הקרב?

סיפורים אלה מראים לנו, מה גדול כוחה של מסירות הנפש של האדם למען הכלל והציבור. זאת ועוד, הם מראים לנו, שלא מדובר בסופרמנים (גיבורי על...), אלא באנשים נורמטיביים, כמוני וכמוך, שבשעת צרה לקחו אחריות והעזו...

ספר בראשית מספר את סיפורם של אבות העולם ואבות האומה. סיפורי “מורשת קרב”, פיזיים ורוחניים. קרב על דמותו של האדם, של העם ושל העולם. וכן גם בשאר חומשי התורה, העוסקים בראשיתו של עם ישראל.

סיפורי “מורשת קרב” אלה, נועדו ללמד אותנו את כוחה של מסירות הנפש והדבקות בערכים ולעורר בנו את הכוח והיכולת ללכת בדרכם.

וכך אנו מוצאים את אברהם אבינו יוצא לבדו למלחמה כדי להציל את לוט ויוצא לויכוח עם קונו כדי להציל את אנשי סדום החטאים. את משה רבנו מציל את המַּכָּה מיד הנוגש המצרי, ומציל את בנות יתרו

”נְקֻדָּה טוֹבָה” לפרשת השבוע - רעיון מן הפרשה, במבט עכשווי

מיד עושקיהן בתור להשקיית הצאן. ובהמשך, את דאגתו ומסירותו האדירה לעם ישראל במשך עשרות שנים במדבר. וזה רק קצה הקרחון....

דוגמה נוספת לכך יש בפרשתנו - פרשת "וירא", כאשר לוט, מעיז להכניס אורחים לביתו, כנגד חוקי המקום - חוקי סדום, תוך כדי סיכון עצמי.

מעשה נוסף, גדול וחשוב, הוא מעשה העקידה המופיע בפרשתנו. מעשה בו הקב"ה מצווה את אברהם להקריב את בנו אהובו יחידו, שנולד אחרי שנות עקרות וכיסופים רבות.

זאת ועוד, אברהם שנלחם כל חייו נגד האלילות ומנהיגה שכללו גם קורבנות אדם, עלול למצוא את עצמו לאחר עקידת בנו, גם מגורש מכל חוגי האנושות ומוקע כנביא שקר, כמי שמעשיו נוגדים את דבריו והטפותיו.

ולמרות כל זאת, מחליט אברהם להיענות לצו האלוקי ועומד בניסיון הקשה. ניסיון המסתיים בקריאה: **”... אֵל תִּשְׁלַח יָדְךָ אֶל הַנֶּעֱר וְאֵל תַּעַשׂ לוֹ מְאוּמָה כִּי עֲתָה יִדְעָתִי כִּי יְרֵא אֱלֹהִים אֶתָּה וְלֹא חֲשַׁכְתָּ אֶת בְּנֵךְ אֶת יְחִידְךָ מִמֶּנִּי”** (בראשית כב, יב).

מעשה זה לימד את האנושות כולה, את השיעור הבסיסי, כי לפעמים יש דברים שהם למעלה מן החיים ועליהם צריך האדם למסור את נפשו.

מתברר אם כן, כי מעשה העקידה, הוא אבי אבות מעשי ההקרבה העצמית שבעולם. מעשה שמכוחו שאבו אחר כך דורות רבים את היכולת הזאת ולאורו הם הלכו, כפי שראינו בפתח דברינו.

ואולי, גם מסיבה זאת ציווה הקב"ה את אברהם אבינו על מעשה העקדה, כדי שישמש לנו כמודל לדורות...

בשולי הדברים נעיר, כי אמנם מעשה העקדה עוסק בחייו של יצחק, אבל אין ספק כי לו יצחק היה מת, חייו של אברהם, לא היו חיים....

”אם יש את נפשך לדעת...”, מהו המקור והמעין ממנו שאבו בני ישראל לדורותיהם את תעצומות הנפש ואורך הרוח כדי לחיות בגלות ובסבל ולמסור את נפשם למות מול קדושים במהלך הדורות, אומר המשורר הלאומי חיים נחמן ביאליק בשירו **”אם יש את נפשך לדעת”**. אם רוצה אתה לדעת את סוד **רוח עמך הפְּבִיָּה**, סורה נא אל בית המדרש הישן, או אז:

אִז יִגְדֶךָ לְבָךְ,

כִּי רִגְלְךָ עַל מִפְתָּן בֵּית חַיִּינו תִּדְרֹךְ,

וְעֵינֶיךָ תִּרְאֶה אוֹצַר נִשְׁמַתָּנו.

”מורשת קרב” של אבות האומה ומנהיגיה המתוארת בתורה, היא **מְאוֹצַר נִשְׁמַתָּנו**. אוצר של כוחות ותעצומות נפש הנותנים גם לבן דורנו, את הכוח לפעול במסירות, מתוך סיכון עצמי....

וְנִמְשְׁכֶת שִׁיָּהּ (שיר השיירה, מילים: עלי מוהר). שיירה של מסירות נפש מאברהם אבינו ועד דורנו. עֵבוֹר בלוחמיו של יהושע בכניסתם ארצה, חיילותיו של דוד המלך, וצבא המכבים. חלוצי הארץ לדורותיהם, חברות הפרטיזנים והלוחמים בנאצים ועד אנשי המחתרות וכוחות הביטחון בימינו, כפי שממשך עלי מוהר ואומר בשירו:

מִסְכִּיב יְהוֹם הַסַּעַר

רֵב הַקְּשִׁי וְהַצַּעַר

”נקודה טובה” לפרשת השבוע - רעיון מן הפרשה, במבט עכשווי

אָבֵל יֵשׁ עַל מָה לְשׂמֹחַ

יֵשׁ עוֹד אִמָּץ, יֵשׁ עוֹד כָּח .

יֵשׁ עוֹד אִמָּץ, יֵשׁ עוֹד כָּח, שאותם ניתן לשאוב מאוצר נְשִׁמָּתָנוּ. ויעידו על כך מילות ”שמע ישראל” האחרונות של רועי קליין, הי”ד...

לאחרונה פרסם הרב חיים סבתו את ספרו (החמישי...) ”בְּשִׁפְרֵי חֶבְיוֹן”, בו הוא מספר על קרבות הבלימה הקשים ברמת הגולן במלחמת יום כיפור, בהם השתתף כטנקיסט. אחד המוספים הספרותיים, טען כנגד הספר וכנגד מחברו כך: רצינו לגדל יהודי ציוני חדש, המנותק מן העולם הישן. והנה גדל לו דור חדש, הממשיך לשאוב את תעצומות הנפש שלו מן העולם הישן דווקא...

והתשובה היא, שהמקור של רוח עִמָּךְ הַכְּבִיָּה, נובע מאוצר נְשִׁמָּתָנוּ... האחד והיחיד, של כולנו...

מברכת עמת לופ

ענת רות

מייל: nekudatova.roth@gmail.com

ארכיון ”נקודה טובה”: http://www.pirsuma.com/nekuda_tova

נא לשמור על קדושת הגליון ולהכניסו לגניזה לאחר השימוש.

יש לך הערה או הארה? אשמח לקבל למייל הנ”ל

אהבת? הפץ בין חבריך